

Arrest

nr. 262 843 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VAN DER PLANCKE
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die *loco* advocaat V. VAN DER PLANCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 24 september 1987 in Tumaco, departement Nariño, Colombia als (...). U groeide op in Tumaco en voltooide eveneens uw secundair onderwijs. Na uw middelbare studies startte u een cursus labo assistent, vervolgens ging u aan de slag als schoonheidsspecialiste.

U werd geboren in een jongenslichaam, maar u identificeert zich als transgender en u gaat als vrouw door het leven. Op dertien-, veertienjarige leeftijd startte u met het innemen van hormonen, waardoor uw lichaam begon te veranderen. Dit leidde tot een toenemende spot, alsook werd u belaagd vanuit een heersende transfobie. U had, toen u nog een puber was, reeds te maken gekregen met seksueel ongepaste handelingen door een neef. Een apotheker die u indertijd hielp bij uw transitie, maakte eveneens seksueel misbruik van u. Toen uw familie ontdekte dat u meer en meer vrouw begon te worden, reageerden zij zeer negatief. Uw broers sloegen u en bespuwden u. U ging weg uit huis en verbleef een tijd op straat. U trok naar Popayan, Valle del Cauca, waar u het slachtoffer werd van geweld, u liep hierbij enkele snijwonden op en een blijvend letsel aan uw duim. Uw mama kwam hier echter achter en zij zorgde ervoor dat u kon terugkeren naar Tumaco, u trok na 3 maanden opnieuw bij haar in. In 2013 werd uw neef L. (...) gedood.

U besloot Colombia een eerste keer te ontvluchten en trok naar Italië, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 22 september 2015. U kwam er nooit in de asielprocedure terecht, maar er werd u medegedeeld dat er wat u betreft geen problemen waren.

Zodus keerde u in 2016 of 2017 terug naar Colombia, u vestigde zich wederom bij uw moeder in Tumaco. U werd nog steeds geconfronteerd met homofobie en transfobie.

U was een gekende figuur in Tumaco, u zag vele dingen gebeuren en kwam zo veel informatie te weten over verscheidene schimmige zaken in verband met de aanwezige guerrilla. U trok eveneens veel op met uw neef M.(...), via hem kwam u eveneens informatie te weten. Op een gegeven moment nam hij u apart om samen een sigaret te roken, hoewel uw neef nooit rookte. Hij gaf u de naam van de persoon, een buurman die, indien hij ooit vermoord zou worden, in dat geval de dader zou zijn. Dit moment voelde voor u aan als een soort van afscheid. Enige tijd later, in 2017, werd M.(...) effectief gedood, u zag alles gebeuren. M.(...) bleek een guerrillero te zijn. Omdat u getuige was geweest van deze moord en daarbij ook vele zaken wist, ging de guerrilla, de Farc, naar u op zoek. Zij willen u vermoorden.

U had daarnaast eveneens een relatie met J.(...) De vader van J.(...) had een bedrijf in Tumaco, waardoor hij aan de guerrilla afpersingsgeld moest betalen. Deze man weigerde echter te betalen en daarom werd bijna de hele familie om het leven gebracht, ook J.(...). J.(...) werd gedood door de Farc op 23 januari 2018. Daarop begon de guerrilla u eveneens te bedreigen.

U bleef gedurende de volgende tijd steeds in het huis van uw moeder wonen. Na een feest ter gelegenheid van de verjaardag van uw moeder op 20 juli 2018, vonden jullie onder de deur geschoven een dreigbrief vanwege de guerrilla. Ook na uw vertrek kreeg uw moeder nog te maken met telefoontjes en een brief.

In oktober 2018 werd u in Cali het slachtoffer van een aanval. U was de avond voordien met een vriendin naar een discotheek gegaan, waar de guerrilla u al had gespot. De volgende dag kwamen drie gewapende gemaskerde mannen op u af en blinddoekten zij u. Ze gooiden u op de grond, maar u kon toch zien wie u belaagde. U kreeg stampen en de mannen riepen naar u wie de verklikker was geweest. Daardoor kunt u uw vinger niet meer bewegen. U vertelde hen een aantal dingen en daarop lieten zij u met rust.

*Op 9 november 2018 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig naar Parijs. Enige tijd later reisde u op 27 december 2018 naar België. Vervolgens deed u op 16 januari 2019 een **eerste** verzoek tot internationale bescherming in België. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een technische weigering omdat u zichzelf nooit bij hen presenteerde voor een eerste interview. Zonder België te verlaten diende u op 18 december 2020 een **tweede** verzoek tot internationale bescherming in.*

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de guerrilla, alsook vreest u de algemene homofobie die er in Colombia heerst.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort bekomen bij de Colombiaanse ambassade in België d.d. 7 januari 2019 en een kopie van vliegtuigtickets. Ter staving van uw tweede verzoek legde u bijkomende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een document vanwege de Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas, twee foto's van de overlijdensaktes van uw neven en landeninformatie over Colombia.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek immers dat u omwille van bepaalde problemen een voorkeur uitte om verder gehoord te worden door vrouwelijke medewerkers. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer, alsook bijgestaan door een vrouwelijke tolk. De protection officer volgde binnen de diensten van het Commissariaat-generaal tevens een specifieke opleiding om leden van de LGBT-gemeenschap op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de guerrilla, meer bepaald de Farc, nadat u getuige zou zijn geweest van de moord op uw neef M.(...) en nadat deze groep ook uw partner J.(...) zou hebben omgebracht (CGVS, p. 15, p. 17, p. 21). De Farc zou u tevens willen doden omdat u over veel informatie over hun doen en laten in Tumaco zou beschikken (CGVS, p. 16). Daarnaast vreest u eveneens de algemene homofobie en transfobie die er in Colombia zou heersen (CGVS, p. 15, p. 21). Deze specifieke problematiek wordt later in deze beslissing besproken.

Wat betreft uw vrees aangaande de guerrilla, die naar u op zoek zou zijn, dient het CGVS vast te stellen dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene fundamentele tegenstrijdigheden, alsook biedt u geen aannemelijk zicht op uw verblijfplaatsen, waardoor het CGVS op geen enkele manier enig geloof kan hechten aan het door u naar voren geschoven asielrelaas.

Om te beginnen dient te worden aangestipt dat de ernst en geloofwaardigheid van uw asielmotieven alreeds onherroepelijk worden ondermijnd door het gegeven dat u in België alreeds een eerste verzoek om internationale bescherming had ingediend op 16 januari 2019 en dat dit verzoek door de DVZ werd afgesloten. Uw eerste verzoek werd op 10 oktober 2019 beëindigd omwille van het feit dat u zich nooit aanmeldde voor een eerste interview, alsook gaf u nooit enige verklaring voor uw afwezigheid. Aldus kan alreeds een sterke vorm van desinteresse worden vastgesteld wat u betreft, hetgeen beduidend negatief reflecteert op uw nood aan internationale bescherming. Op desbetreffende 10 oktober 2019 werd er voor u eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. Alsnog wachtte u meer dan een jaar alvorens u een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen pas gebeurde op 18 december 2020. Het mag duidelijk blijken dat het verkrijgen van internationale bescherming allerminst een prioriteit blijkt te zijn voor u. Uw verklaringen, namelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag bang was en niemand kende, en dat u pas na al die tijd in België klaar zou zijn voor een interview omdat u nu zou willen studeren en werken (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5), kunnen allerminst overtuigen en bieden geen enkele verschoning. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij vertrouwen stelt in de asielinstanties, een beschermingsverzoek op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en 'angst' kan geen reden vormen om simpelweg niet op te dagen voor een interview en vervolgens gedurende meer dan een jaar van de radar te verdwijnen. De verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Uw gedrag valt op geen enkele manier te rijmen met dat van iemand die verzoekt om internationale bescherming omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen alreeds onvermijdelijk de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees danig onderuithalen.

Eveneens dient te worden opgemerkt dat u in wezen geen klaar beeld kan scheppen over uw reisweg naar België en uw verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren. Bij DVZ verklaart u een verzoek om

internationale bescherming te hebben ingediend in Italië in 2015, uw vingerafdrukken werden inderdaad in Italië genomen op 22 september 2015, maar zonder een definitieve beslissing na vier maanden te zijn teruggekeerd naar Colombia (zie vragenlijst DVZ, vraag 22). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de Italiaanse autoriteiten u hadden medegedeeld dat er wat u betreft geen problemen konden worden vastgesteld, maar dat u er eigenlijk nooit in de asielprocedure bent terechtgekomen. U zou vervolgens in 2016 of in 2017 vanuit Italië naar Colombia zijn teruggekeerd (CGVS, p. 6). Eerder beweerde u dat u van in 2015 tot uw vertrek in 2018 steeds bij uw moeder in Tumaco heeft gewoond (CGVS, p. 5). U zou vervolgens omwille van uw vermeende problemen zijn gevlucht in november 2018 (CGVS, p. 11). Eerst reisde u naar Parijs, om vervolgens eind december 2018 naar België door te reizen. U kan uw reisroutes echter op geen enkele manier enigszins staven met betrouwbare documenten. Het paspoort dat u bij uw eerste verzoek neerlegde betreft slechts een document dat u bekam bij de Colombiaanse ambassade in Brussel nadat u reeds gedurende een tijd in België verbleef (zie document 5 in de groene farde van het administratief dossier). Het gaat bovendien om een loutere kopie van het eerste blad van uw paspoort, hetgeen geen enkele bewijswaarde geniet gezien kopieën gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden. Uw eerdere paspoort waarmee u zou zijn gereisd, zou zijn gestolen op de Grote Markt in Brussel (CGVS, p. 12). Het wekt echter grote verbazing op dat u dergelijke diefstal nooit rapporteerde aan de politie, het gaat immers om misschien wel het meest waardevolle document dat iemand in zijn bezit kan hebben met verregaande gevolgen indien het in foute handen terecht komt. Dat u een aangifte gedaan zou hebben bij de consul (CGVS, p. 12), is een bewering die u niet kan staven. Het mag daarbij verbazen dat u zich niet meteen herinnert dat uw paspoort werd gestolen, u verklaart immers initieel dat u wel degelijk met het paspoort dat werd uitgegeven in België bent toegekomen uit Colombia. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u omtrent dergelijke belangrijke documenten meteen een klaar beeld kan schetsen. De door u neergelegde boarding passes bieden evenmin enige bewijswaarde voor de voorgehouden reisroute, eenieder kan immers zulke documenten bekomen zonder ooit maar een voet op een vliegtuig te zetten (zie document 6 in de groene farde van het administratief dossier). U slaagt er aldus niet om op onomstotelijke wijze uw reisweg, het tijdstip van vertrek uit Colombia, van binnenkomst in Europa, eventuele landen van eerder verblijf of eerdere asielverzoeken aan te tonen. Het ontbreken van betrouwbare reisdocumenten houdt alreeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas. Bovendien zijn er verscheidene aanwijzingen die het waarheidsgehalte van uw verklaringen omtrent uw reisweg naar België en uw eerdere verblijfplaatsen sinds het jaar 2015 ernstig aan het wankelen brengen. Er zijn immers op uw facebookprofiel met de naam A.(...) waarvan u bevestigt dat het het uwe is (CGVS, p. 20), talrijke berichten en foto's te vinden waarop u te zien bent op verscheidene plaatsen over de hele wereld in de periode tussen 2015 en 2021 (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Zo postte u al in juli 2015 berichten vanuit Madrid, Spanje. Eveneens zijn er foto's van u te zien in Dubai daterende van november 2015. U deelde ook foto's van uzelf in Nederland in juni 2016. Vervolgens zijn er verscheidene foto's en berichten van u op verscheidene plekken in Italië in 2016 en een uitstapje naar Nederland in 2017. Helemaal frappant is een bericht daterende van 11 februari 2018 dat u zich in Brussel bevindt. Daarna zijn er opnieuw foto's te zien van u op het openbaar vervoer en op het strand in Italië in april 2018. In mei 2018 bent u wederom op straat en zelfs in een nachtclub in Brussel te bewonderen. U verschijnt weer in Italië in juni 2018. Vervolgens post u foto's en berichten vanuit Colombia, Mexico en Chili tussen juni en september 2018. U laat daarop aan uw volgers weten dat u zich eind 2018 weer in Europa bevindt. Het hoeft weinig verder betoog dat bovenstaande vaststellingen werkelijk uw algehele geloofwaardigheid op de helling plaatsen. U verklaarde immers sinds 2015 steeds in Tumaco te hebben verbleven, alsook zouden uw problemen zich in de daaropvolgende periode in Tumaco hebben afgespeeld en u zou vervolgens pas opnieuw naar Europa zijn gekomen (CGVS, p. 5, p. 11, p. 14-17; zie tevens infa). Het doet eveneens de wenkbrauwen fronsen dat u klaarblijkelijk verscheidene pleziertripjes doorheen Europa maakte nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming in België door de DVZ werd beëindigd. Dit draagt nogmaals bij tot bovenstaande argumentatie aangaande uw markante desinteresse betreffende het verkrijgen van internationale bescherming (zie supra). Eveneens relativeren deze vaststellingen danig uw beweringen aangaande uw vermeende angst en het vermeende gebrek aan kennis in België waardoor u niet in staat bleek te zijn om uw plichten gedurende de eerste asielprocedure na te komen. Dat u in juni 2019 volgens uw profiel opnieuw in Bogotá zou zijn, aldus na het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België, is finaal nefast voor uw geloofwaardigheid. Hoewel u ten stelligste verklaart na uw eerste asielaanvraag nooit te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst (CGVS, p. 18), post u werkelijk tegenstrijdige informatie voor de buitenwereld en zoals hierboven reeds aangehaald, u kan in wezen uw reisweg en verblijfplaatsen niet staven met enige documentatie. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen omtrent uw online gedrag, geeft u te kennen dat u slechts valse informatie op dat profiel plaatst en er slechts statussen van anderen overneemt (CGVS, p. 20). Wanneer u verder wordt geconfronteerd met het feit dat u wel degelijk op foto's te zien bent op deze

locaties, beweert u dat dit niet kan en dat het foto's van vele jaren ervoor moeten geweest zijn die u nam ten tijde van uw eerste verblijf in Italië (CGVS, p. 21). Dat het oude foto's zijn valt volgens u af te leiden van uw schommelend gewicht. Dergelijke beweringen kunnen allerminst overtuigen. U bent immers duidelijk te herkennen op de foto's, het CGVS ziet dan ook niet in hoe uw vermeend schommelende gewicht enigszins bovenstaande vaststellingen kan weten om te buigen. Dat de foto's van vele jaren geleden zouden zijn, doet ook niets af aan het feit dat toen u eerder werd gevraagd om chronologisch alle plaatsen waar u was geweest sinds 2015 op te sommen, u nooit iets vertelde over de eerdere aanwezigheid in Spanje, Nederland en België en dat u ook al had verklaard dat u voor u naar Italië ging in 2015 nooit eerder Colombia had verlaten (CGVS, p. 6, p. 18). Indien het werkelijk zou gaan om een profiel waarop u in het verleden slechts valse berichten over uw verblijfplaatsen postte maar eveneens actief gebruikt sinds uw aankomst in België, dan mag het bovendien sterk verbazen dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud geen open kaart speelde hierover. U verklaarde immers aanvankelijk dat u al uw sociale mediaprofielen had afgesloten uit angst voor de guerrilla en slechts in België een volstrekt nieuwe account had aangemaakt (CGVS, p. 10, p. 15). Dat u initieel verzuimt het genoemde profiel van A.(...) te vermelden en dit aldus doelbewust verzwijgt, ondermijnt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Dit alles in combinatie met het ontbreken van het paspoort waarmee u reisde en het weinig geloofwaardige verhaal omtrent de diefstal ervan, doet dan ook het vermoeden rijzen dat u werkelijk bedrieglijke verklaringen aflegt over desbetreffend paspoort en uw algehele asielrelaas. Het heeft er alle schijn van weg dat u sommige zaken voor de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te verhullen gezien u geen origineel paspoort, of andere betrouwbare reis- en verblijfsgegevens voorlegt die kunnen toelaten uw reisweg en verblijfplaatsen in die periode na te gaan. Deze vaststellingen tasten de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vermeende al bij voorbaat ernstig aan.

Daarenboven blijken uw verklaringen omtrent uw vermeende problemen zowaar uiterst tegenstrijdig, alsook vertonen ze een kwalijk gebrek aan algehele geloofwaardigheid en plausibiliteit, niettegenstaande de presumpties dat u zoals hierboven reeds vermeld ten tijde van de problemen niet eens in Colombia zou hebben verbleven. Vooreerst mag het verbazen dat u niet in staat blijkt te zijn om de moord op uw neef M.(...) juist te kaderen in de tijd. U was tenslotte getuige van deze moord en dit zou de voornaamste oorzaak hebben gevormd van uw problemen met de guerrilla aangezien zij nadien naar u op zoek zouden zijn gegaan (CGVS, p.). U kan tijdens het persoonlijk onderhoud niet concreter antwoorden dan slechts het jaartal 2017 wanneer u gevraagd wordt naar de sterfdatum van uw neef M.(...), het zou bijna een jaar voor uw vertrek uit Colombia zijn gebeurd (CGVS, p. 16). In dit verband is het allesbehalve overtuigend dat u zelfs twijfelde over het juiste jaar waarin hij stierf en ook de jaartallen 2015 en 2016 vermeldde alvorens te landen op 2017. De door u neergelegde overlijdensakte geeft 24 april 2017 te kennen als datum van overlijden, aldus ruim anderhalf jaar voor uw vermeende vertrek (zie document 2 in de groene farde van het administratief dossier). Daarbij dient echter nog te worden opgemerkt dat dit door u aangebrachte document evenwel geen enkele bewijswaarde heeft, daar het slechts gaat om een foto van een papier en gelet op de eenvoudige manipuleerbaarheid van dergelijke foto's. Alsnog doet het verbazing opwekken dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet deze vooropgestelde datum kan aanbrengen. Ook de dood van uw andere neef, L.(...) weet u niet juist aan te duiden in de tijd. Het is al lang geleden verklaart u, u schuift 2009 naar voren (CGVS, p. 16), de foto van zijn overlijdensakte maakt echter melding van 13 december 2013 (zie document 2 in de groene farde van het administratief dossier). De vermeende moord op uw ex-partner J.(...), die u met niets anders kan staven dan blote beweringen, situeert u op 23 januari 2018, een datum die u naar eigen zeggen nooit zal vergeten (CGVS, p. 17). Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat u bij DVZ aangaf dat J.(...) werd gedood op 23 januari 2016 (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). U geeft eveneens aanvankelijk te kennen dat u besloot om Colombia te verlaten na de laatste aanslag, hetgeen u situeert in maart 2018 (CGVS, p. 11). Later brengt u aan dat de laatste aanslag zich zou hebben voorgedaan een tweetal maanden na de verjaardag van uw moeder, die jarig is op 20 juli (CGVS, p. 17). Voorgaande tegenstrijdigheden en inconsistenties hebben wederom verder een negatieve impact op uw geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van het door u naar voren geschoven asielrelaas wordt finaal tenietgedaan door de constatacie dat u bij de DVZ werkelijk een heel ander verhaal ophangt dan hetgeen u op het CGVS naar voren schuift. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat u op het CGVS de moord op M.(...) bestempelt als zijnde de hoofdzakelijke wortel van uw problemen. U verklaart uitdrukkelijk dat de guerrilla, eerst zegt u ELN om vervolgens snel bij te stellen naar de Farc (CGVS, p. 18), naar u op zoek zou zijn omdat u gezien heeft wie uw neef M.(...) heeft gedood (CGVS, p. 15, p. 16, p. 17). Bij DVZ geeft u echter te kennen dat uw neef M.(...) werd gedood nadat u reeds in België was (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5), een werkelijk onafzienbare tegenstrijdigheid, die betrekking heeft tot de absolute kern van uw asielrelaas, die uw geloofwaardigheid onherstelbaar beschadigt.

Bij DVZ laat u eveneens uitschijnen dat de aanleiding voor uw vertrek uit Colombia zou zijn voortgekomen uit het vermeende gegeven dat u in oktober 2018 het slachtoffer zou zijn geworden van een ontvoering door de Farc in uw woning te Cali (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Er dient hieromtrent om te beginnen worden gesteld dat het ronduit vreemd is dat u dit zelf op geen enkel moment naar voren brengt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U werd na uw relaas gevraagd of u alles had verteld wat er u gebeurd was, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 17). Eveneens had u verklaard dat al uw problemen zich zouden hebben voorgedaan in Tumaco. Pas nadat u werd geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ omtrent dit incident in Cali, legt u hierover voor het eerst verklaringen af (CGVS, p. 19-20). Indien een dergelijke aanval werkelijk zou zijn gebeurd, dan kan het op geen enkele manier overtuigen dat u dit niet spontaan zou vermelden tegenover het CGVS. Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid ervan bijkomend onderstreept doordat u bij DVZ het incident situeerde in uw woning in Cali waar het bij het CGVS dan weer luidt dat het in de woning van een vriendin in Cali gebeurde (CGVS, p.19). Andermaal wordt uw geloofwaardigheid onnoemelijk onder druk gezet.

Wanneer u wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen, zowel bij het CGVS als bij DVZ, houdt u slechts vast aan uw laatste verklaringen en verwijst u naar vergissingen die zich moeten hebben voorgedaan bij de DVZ (CGVS, p. 19-20). Men zou u bij de DVZ verkeerd hebben begrepen, men zou bij de DVZ eveneens verkeerde dingen hebben laten optekenen. Deze verklaringen bieden op geen enkele manier enige verschuiving. U heeft bij de start van het persoonlijk onderhoud immers duidelijk aangegeven dat het gesprek bij de DVZ goed verlopen was, dat u er de tolk goed had begrepen en dat u er uw asielmotieven, met uitzondering van onbenoemde elementen, had kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 4). Uw verklaringen bij DVZ werden u bovendien opnieuw voorgelezen in het Spaans en u heeft deze ondertekend. U kan derhalve bij latere tegenstrijdigheden niet voorhouden dat deze te wijten zijn aan interpretatie- en/ of vertaalfouten. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en verhinderen overduidelijk enig geloof te hechten aan ook maar problemen die u schetst.

Zelfs al zou het CGVS de talrijke tegenstrijdigheden in uw relaas, alsook de vermoedens omtrent bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen, buiten beschouwing laten, in casu quod non, dan nog wordt de door u beschreven gang van zaken gekenmerkt door een grote mate aan ongeloofwaardigheid en onwaarschijnlijkheid. Indien de guerrilla uit Tumaco na de dood op M.(...) werkelijk naar u op zoek zou zijn geweest, dan lijkt het beduidend weinig plausibel dat zij er gedurende anderhalf jaar niet in geslaagd zouden zijn, hoewel uw belagers naar eigen zeggen overal contacten hebben en naar u op zoek zijn (CGVS, p. 21). U geeft namelijk aan een gekende figuur te zijn in Tumaco (CGVS, p. 16), maar alsnog bleef u gedurende al die tijd ononderbroken bij uw moeder wonen op hetzelfde adres in Tumaco (CGVS, p. 5). Hoewel u verklaarde ondergedoken te zijn na de moord op uw neef (CGVS, p. 16), blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode die volgde onder andere in beschonken toestand aanwezig bleef op het verjaardagsfeest van uw moeder en later in Cali ook naar een discotheek te zijn gegaan (CGVS, p. 19). U leefde met andere woorden allerminst discreet. De dreigbrieven die u zou hebben ontvangen legt u niet voor (CGVS, p. 17, p. 19). Uw moeder woont bovendien tot op heden op datzelfde adres in Tumaco, waar ze alreeds sinds 2015 onafgebroken woonde, maar met haar gaat alles goed, afgezien van gezondheidsproblemen (CGVS, p. 8). Dat uw moeder nog een dreigbrief zou hebben ontvangen en ze nog wordt opgebeld (CGVS, p. 15, p. 17), kan hoe dan ook niet overtuigen. De vaststelling dringt zich op dat indien men u werkelijk zou willen doden, men daar in wezen al lang in geslaagd zou zijn. In het licht van alle voorgaande vaststellingen dient dan ook finaal te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden toegeschreven aan de door u geschetste asielmotieven.

U verklaarde bovendien eveneens vervolging te vrezen omwille van uw genderidentiteit, u bent namelijk een transvrouw. U vreest daarbij een sterke mate van homofobie en transfobie die zich in Colombia zou voordoen (CGVS, p. 15, p. 21) Het CGVS trekt uw genderidentiteit niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 19 oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20201019.pdf, blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika, en zelfs ter wereld, hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om de hierboven reeds uitgeschreven motieven. Gezien de uitzonderlijke bedrieglijkheid van uw verklaringen aangaande uw problemen met de guerrilla en uw eerdere verblijfplaatsen (zie supra), kan het CGVS dan ook moeilijk enig geloof hechten aan de bijkomende problemen die u aanhaalt, zijnde dat u slachtoffer zou geworden zijn van aanvallen en discriminatie, en dat u als minderjarige seksueel zou zijn misbruikt (CGVS, p. 7-8, p. 14-15). Uw algehele geloofwaardigheid is dermate ernstig aangetast dat het in wezen onmogelijk wordt om deze problemen in een ander daglicht te beschouwen. Bovendien wenst u zelf te laten uitschijnen dat u wel degelijk nog terugkeerde naar Colombia na een eerste mislukte procedure in Italië. U keerde naar eigen zeggen terug naar Tumaco, waar u steeds verbleef, nochtans de plek waar u met dermate veel homofobie en transfobie te maken zou hebben gekregen dat u een eerste keer diende te vertrekken (CGVS, p. 6). Volgens uw eigen redenering zouden al deze voorgaande zaken u dus niet hebben verhinderd om u opnieuw in uw geboortedorp te vestigen. Met uw verklaringen hieromtrent, doet u in wezen de ernst van uw verklaringen omtrent de eerdere problemen van seksueel misbruik, familiaal geweld en homo- en transfobie teniet.

Bovendien kan blijken dat u in wezen over een ondersteunen sociaal netwerk beschikt, alsook getuigt uw karakter van een grote mate aan zelfredzaamheid. Ondanks alle problemen die u aanhaalt, blijkt u momenteel wel een band te hebben met uw moeder (CGVS, p. 7), toch in die mate dat u haar naar België wil laten komen (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 8). Uw mama zou u ook steeds hebben geholpen in uw levensonderhoud in Colombia en zou daarenboven een lening zijn aangegaan om u naar Europa te laten reizen (CGVS, p. 6, p. 20). Hoewel u aanvankelijk verklaart dat u in Colombia nooit gewerkt heeft, komt toch naar voren dat u in uw land van herkomst als schoonheidsspecialiste actief was, een werk dat u veel heeft gedaan tot een jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 10). U kan eveneens rekenen op een vriendenkring (CGVS, p. 9). Uit het eerder genoemde facebookprofiel blijkt eveneens duidelijk dat deze vriendenkring zeer uitgebreid is, dat u een bruisend sociaal leven onderhield en dat u, gezien uw vele reisavonturen, over voldoende initiatief en zelfredzaamheid beschikt om een normaal en gangbaar leven uit te bouwen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de door u neergelegde identiteitskaart en het paspoort uitgegeven door de Colombiaanse ambassade betreft, dient het CGVS te stellen dat het uw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist, doch verwijst het naar bovenstaande motivering waaruit mag blijken dat er ernstige twijfels kunnen geplaatst worden bij de door u al dan niet neergelegde paspoorten. De foto's van de twee overlijdensaktes kunnen niet overtuigen en zijn niet in staat om uw relaas enigszins te onderbouwen. (zie supra). Met betrekking tot het document vanwege de Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas, dient te worden opgemerkt dat het slechts aantoont dat u in het systeem staat geregistreerd, niets meer en niets minder. Bovendien beslaat het merendeel van dit document een persoonlijke verklaring vanwege uw moeder over gebeurtenissen in Tumaco in 2015, die u nergens tijdens uw asielrelaas zelf naar voren brengt. De bijgevoegde landeninformatie over Colombia beschrijft slechts een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals reeds uitvoerig beargumenteerd, niet heeft kunnen doortrekken naar een persoonlijke gegronde vrees wat u betreft. Evenmin is deze informatie in staat om onderstaande beoordeling aangaande artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet om te buigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt

echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aangaande de bijkomende opmerkingen die uw raadsman op 25 maart 2021 via mail maakte na het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, dienen volgende opmerkingen worden opgeworpen.

Waar door de advocate wordt verwezen naar een minachtende houding van de protection officer gedurende het gehoor, kan niet anders dan worden opgemerkt dat een dergelijke appreciatie in wezen geheel subjectief is. Daar de protection officer gebonden is aan de plicht om de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud te confronteren met tegenstrijdigheden, is het niet geheel ondenkbaar dat dergelijke confrontaties enige impact kunnen hebben op de sfeer van het persoonlijk onderhoud. Niettegenstaande is de protection officer een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om een dergelijke houding aan te nemen, alsook werd er tijdens het persoonlijk onderhoud nergens gewezen op een mogelijke sfeer die verzoeker en raadsman van hun stuk zouden brengen.

Waar de advocate in haar mail ook wees op het feit dat de protection officer verzoekster had moeten inlichten over de mogelijkheid om op eigen initiatief een medisch onderzoek te regelen wijst het CGVS er op dat wat betreft de informatieverplichting opgenomen in artikel 48/8, § 2 Vw. dat uit de memorie van toelichting blijkt dat de in deze paragraaf vermelde informatieverplichting enkel in werking treedt indien er aanwijzingen zijn van een medisch probleem, dat eventueel relevant kan zijn voor de beoordeling van het verzoek. In casu is dit niet het geval gezien er geen aanwijzingen zijn dat de medische problemen waarvan sprake (letsels aan de hand/vinger) een aangetoonde link hebben met de rechtstreekse vluchtaanleiding van verzoeker (zie infra). Overigens werd dit onderwerp op het einde van het persoonlijk onderhoud opgeworpen door de advocate. Het was pas na de tussenkomst van de advocate dat verzoekster toevoegt 'dat van mijn vinger, die littekens. Dat is toch opgeschreven he? Dat is daar toch bij u hé'. Met betrekking tot deze verwijzing van de advocate naar artikel 48/8 van de wet van 15.12.1980, wijst het CGVS er vooreerst op dat art. 48/8 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid geeft om de verzoeker om internationale bescherming te vragen om zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, indien dit door hem relevant geacht wordt voor de beoordeling van het verzoek. Het CGVS merkt vervolgens op dat nergens uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 25 februari 2021 (arrestnr. 23/2021) blijkt dat het Hof van oordeel is dat artikel 48/8 van de vreemdelingenwet een wettelijke verplichting tot het organiseren van een medisch onderzoek in hoofde van de commissaris-generaal betreft. Het Grondwettelijk Hof heeft daarentegen enkel gesteld dat de samenwerkingsplicht in bepaalde bijzondere gevallen ertoe kan leiden dat het CGVS een medisch onderzoek organiseert indien de vraag rijst in de loop van de procedure. Het is dus slechts in zeer uitzonderlijke gevallen dat het CGVS een medisch onderzoek moet organiseren, namelijk wanneer aan de volgende cumulatief te vervullen voorwaarden is voldaan: (1) de verzoeker heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust, (2) de commissaris-generaal heeft concrete aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade in hoofde van de verzoeker, (3) de door de verzoeker aangevoerde elementen aangaande de beweerdte vervolging of ernstige schade zijn niet volledig, actueel of relevant, en (4) een bijkomend medisch onderzoek is relevant voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In casu blijkt echter dat verzoeker in de eerste plaats zelf zijn verzoek moet staven en medische documenten moet voorleggen maar hiertoe in gebreke blijft, waardoor de opgelopen verwondingen, niet in het minst daar verzoeker doorheen zijn procedure leugenachtige verklaringen aflegt, evenmin duidelijk zicht kan bieden op de wijze waarop de verwondingen opgelopen werden. Zo dient volledigheidshalve vermeld worden dat verzoeker het feit dat ze haar vinger niet meer kan bewegen gedurende het persoonlijk onderhoud toeschreef aan uiteenlopende gebeurtenissen en momenten, enerzijds weet ze dit aan de guerrilla die haar aanviel in Cali (CGVS, p.11, 19), op een ander moment zou verzoeker snijwonden op straat in Tumaco hebben opgelopen waardoor een van haar vingers niet meer werkt (CGVS, p.14) om een ogenblik later te vertellen dat haar vinger niet meer werkt door snijwonden die ze opliep toen ze het slachtoffer van geweld werd in Popayan (CGVS, p.14). Gezien de uiteenlopende verklaringen hoeft het weinig betoog dat het noch voor het CGVS noch voor een arts mogelijk is om vast te stellen wat de context is of de ware oorzaak van het letsel aan de vinger van verzoekster.

Wat betreft de opmerking in de mail van de advocate over het al dan niet ontvangen van de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van het volgend verzoek, kan het CGVS slechts aanhalen dat de briefwisseling aangetekend werd verstuurd naar het adres dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bevestigde en waarvan ze verklaarde er de (oproepings-) brief te hebben ontvangen

(CGVS, p. 3). Indien een verzoeker in het kader van een eerste verzoek nooit gehoord werd door het CGVS, wordt in het volgende verzoek van diezelfde verzoeker zonder een persoonlijk onderhoud te organiseren een ontvankelijkheidsbeslissing genomen op basis van formele redenen, vervolgens wordt een onderzoek ten gronde gedaan waarbij verzoekster gehoord wordt, hetgeen geschiedde. Op het ogenblik dat verzoekende partij door het Commissariaat-generaal een ontvankelijkheidsbeslissing werd opgestuurd was deze dienst niet op de hoogte van de tussenkomst van een advocaat, zodat een kopie van deze beslissing niet naar de raadsman kon worden overgemaakt. In ieder geval wordt niet aangetoond welk nadeel er aan verbonden is dat verzoekster of haar advocate niet op de hoogte waren van de ontvankelijkheidsbeslissing. Dergelijke opmerking kan dan ook niet relevant worden geacht in het kader van de beoordeling van het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/8 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas en beweerde nood aan internationale bescherming.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de guerrilla, meer bepaald de Farc, nadat u getuige zou zijn geweest van de moord op uw neef M.(...) en nadat deze groep ook uw partner J.(...) zou hebben omgebracht (CGVS, p. 15, p. 17, p. 21). De Farc zou u tevens willen doden omdat u over veel informatie over hun doen en laten in Tumaco zou beschikken (CGVS, p. 16). Daarnaast vreest u eveneens de algemene homofobie en transfobie die er in Colombia zou heersen (CGVS, p. 15, p. 21). Deze specifieke problematiek wordt later in deze beslissing besproken.

Wat betreft uw vrees aangaande de guerrilla, die naar u op zoek zou zijn, dient het CGVS vast te stellen dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene fundamentele tegenstrijdigheden, alsook biedt u geen aannemelijk zicht op uw verblijfplaatsen, waardoor het CGVS op geen enkele manier enig geloof kan hechten aan het door u naar voren geschoven asielrelaas.

Om te beginnen dient te worden aangestipt dat de ernst en geloofwaardigheid van uw asielmotieven alreeds onherroepelijk worden ondermijnd door het gegeven dat u in België alreeds een eerste verzoek om internationale bescherming had ingediend op 16 januari 2019 en dat dit verzoek door de DVZ werd afgesloten. Uw eerste verzoek werd op 10 oktober 2019 beëindigd omwille van het feit dat u zich nooit aanmeldde voor een eerste interview, alsook gaf u nooit enige verklaring voor uw afwezigheid. Aldus kan alreeds een sterke vorm van desinteresse worden vastgesteld wat u betreft, hetgeen beduidend negatief reflecteert op uw nood aan internationale bescherming. Op desbetreffende 10 oktober 2019 werd er voor u eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. Alsnog wachtte u meer dan een jaar alvorens u een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen pas gebeurde op 18 december 2020. Het mag duidelijk blijken dat het verkrijgen van internationale bescherming allerminst een prioriteit blijkt te zijn voor u. Uw verklaringen, namelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag bang was en niemand kende, en dat u pas na al die tijd in België klaar zou zijn voor een interview omdat u nu zou willen studeren en werken (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5), kunnen allerminst overtuigen en bieden geen enkele verschoning. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij vertrouwen stelt in de asielinstanties, een beschermingsverzoek op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en 'angst' kan geen reden vormen om simpelweg niet op te dagen voor een interview en vervolgens gedurende meer dan een jaar van de radar te verdwijnen. De verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Uw gedrag valt op geen enkele manier te rijmen met dat van iemand die verzoekt om internationale bescherming omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen alreeds onvermijdelijk de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees danig onderuithalen.

Eveneens dient te worden opgemerkt dat u in wezen geen klaar beeld kan scheppen over uw reisweg naar België en uw verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren. Bij DVZ verklaart u een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Italië in 2015, uw vingerafdrukken werden inderdaad in Italië genomen op 22 september 2015, maar zonder een definitieve beslissing na vier maanden te zijn teruggekeerd naar Colombia (zie vragenlijst DVZ, vraag 22). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de Italiaanse autoriteiten u hadden medegedeeld dat er wat u betreft geen problemen konden worden vastgesteld, maar dat u er eigenlijk nooit in de asielprocedure bent terechtgekomen. U zou vervolgens in 2016 of in 2017 vanuit Italië naar Colombia zijn teruggekeerd (CGVS, p. 6). Eerder beweerde u dat u van in 2015 tot uw vertrek in 2018 steeds bij uw moeder in Tumaco heeft gewoond (CGVS, p. 5). U zou vervolgens omwille van uw vermeende problemen zijn gevlucht in november 2018 (CGVS, p. 11). Eerst reisde u naar Parijs, om vervolgens eind december 2018 naar België door te reizen. U kan uw reisroutes echter op geen enkele manier enigszins staven met betrouwbare documenten. Het paspoort dat u bij uw eerste verzoek neerlegde betreft slechts een document dat u bekwaam bij de Colombiaanse ambassade in Brussel nadat u reeds gedurende een tijd in België verbleef (zie document 5 in de groene farde van het administratief dossier). Het gaat bovendien om een loutere kopie van het eerste blad van uw paspoort, hetgeen geen enkele bewijswaarde geniet gezien kopieën gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden. Uw eerdere paspoort waarmee u zou zijn gereisd, zou zijn gestolen op de Grote Markt in Brussel (CGVS, p. 12). Het wekt echter grote verbazing op dat u dergelijke diefstal nooit rapporteerde aan de politie, het gaat immers om misschien wel het meest waardevolle document dat iemand in zijn bezit kan hebben met verregaande gevolgen indien het in foute handen terechtkomt. Dat u een aangifte gedaan zou hebben bij de consul (CGVS, p. 12), is een bewering die u niet kan staven. Het mag daarbij verbazen dat u zich niet meteen herinnert dat uw paspoort werd gestolen, u verklaart immers initieel dat u wel degelijk met het paspoort dat werd uitgegeven in België bent toegekomen uit Colombia. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u omtrent dergelijke belangrijke documenten meteen een klaar beeld kan schetsen. De door u neergelegde boarding passes bieden evenmin enige bewijswaarde voor de voorgehouden reisroute, eenieder kan immers zulke documenten bekomen zonder ooit maar een voet op een vliegtuig te zetten (zie document 6 in de groene farde van het administratief dossier). U slaagt er aldus niet om op onomstotelijke wijze uw reisweg, het tijdstip van vertrek uit Colombia, van binnenkomst in Europa, eventuele landen van eerder verblijf of eerdere asielverzoeken aan te tonen. Het ontbreken van betrouwbare reisdocumenten houdt alreeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas. Bovendien zijn er verscheidene aanwijzingen die het waarheidsgehalte van uw verklaringen omtrent uw reisweg naar België en uw eerdere verblijfplaatsen sinds het jaar 2015 ernstig aan het wankelen brengen. Er zijn immers op uw facebookprofiel met de naam A.(...) waarvan u bevestigt dat het het uwe is (CGVS, p. 20), talrijke berichten en foto's te vinden waarop u te zien bent op verscheidene plaatsen over de hele wereld in de periode tussen 2015 en 2021 (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde

van het administratief dossier). Zo postte u al in juli 2015 berichten vanuit Madrid, Spanje. Eveneens zijn er foto's van u te zien in Dubai daterende van november 2015. U deelde ook foto's van uzelf in Nederland in juni 2016. Vervolgens zijn er verscheidene foto's en berichten van u op verscheidene plekken in Italië in 2016 en een uitstapje naar Nederland in 2017. Helemaal frappant is een bericht daterende van 11 februari 2018 dat u zich in Brussel bevindt. Daarna zijn er opnieuw foto's te zien van u op het openbaar vervoer en op het strand in Italië in april 2018. In mei 2018 bent u wederom op straat en zelfs in een nachtclub in Brussel te bewonderen. U verschijnt weer in Italië in juni 2018. Vervolgens post u foto's en berichten vanuit Colombia, Mexico en Chili tussen juni en september 2018. U laat daarop aan uw volgers weten dat u zich eind 2018 weer in Europa bevindt. Het hoeft weinig verder betoog dat bovenstaande vaststellingen werkelijk uw algehele geloofwaardigheid op de helling plaatsen. U verklaarde immers sinds 2015 steeds in Tumaco te hebben verbleven, alsook zouden uw problemen zich in de daaropvolgende periode in Tumaco hebben afgespeeld en u zou vervolgens pas opnieuw naar Europa zijn gekomen (CGVS, p. 5, p. 11, p. 14-17; zie tevens infa). Het doet eveneens de wenkbrauwen fronsen dat u klaarblijkelijk verscheidene pleziertripjes doorheen Europa maakte nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming in België door de DVZ werd beëindigd. Dit draagt nogmaals bij tot bovenstaande argumentatie aangaande uw markante desinteresse betreffende het verkrijgen van internationale bescherming (zie supra). Eveneens relativeren deze vaststellingen danig uw beweringen aangaande uw vermeende angst en het vermeende gebrek aan kennis in België waardoor u niet in staat bleek te zijn om uw plichten gedurende de eerste asielprocedure na te komen. Dat u in juni 2019 volgens uw profiel opnieuw in Bogotá zou zijn, aldus na het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België, is finaal nefast voor uw geloofwaardigheid. Hoewel u ten stelligste verklaart na uw eerste asielaanvraag nooit te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst (CGVS, p. 18), post u werkelijk tegenstrijdige informatie voor de buitenwereld en zoals hierboven reeds aangehaald, u kan in wezen uw reisweg en verblijfplaatsen niet staven met enige documentatie. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen omtrent uw online gedrag, geeft u te kennen dat u slechts valse informatie op dat profiel plaatst en er slechts statussen van anderen overneemt (CGVS, p. 20). Wanneer u verder wordt geconfronteerd met het feit dat u wel degelijk op foto's te zien bent op deze locaties, beweert u dat dit niet kan en dat het foto's van vele jaren ervoor moeten geweest zijn die u nam ten tijde van uw eerste verblijf in Italië (CGVS, p. 21). Dat het oude foto's zijn valt volgens u af te leiden van uw schommelend gewicht. Dergelijke beweringen kunnen allerminst overtuigen. U bent immers duidelijk te herkennen op de foto's, het CGVS ziet dan ook niet in hoe uw vermeend schommelende gewicht enigszins bovenstaande vaststellingen kan weten om te buigen. Dat de foto's van vele jaren geleden zouden zijn, doet ook niets af aan het feit dat toen u eerder werd gevraagd om chronologisch alle plaatsen waar u was geweest sinds 2015 op te sommen, u nooit iets vertelde over de eerdere aanwezigheid in Spanje, Nederland en België en dat u ook al had verklaard dat u voor u naar Italië ging in 2015 nooit eerder Colombia had verlaten (CGVS, p. 6, p. 18). Indien het werkelijk zou gaan om een profiel waarop u in het verleden slechts valse berichten over uw verblijfplaatsen postte maar eveneens actief gebruikt sinds uw aankomst in België, dan mag het bovendien sterk verbazen dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud geen open kaart speelde hierover. U verklaarde immers aanvankelijk dat u al uw sociale mediaprofielen had afgesloten uit angst voor de guerrilla en slechts in België een volstrekt nieuwe account had aangemaakt (CGVS, p. 10, p. 15). Dat u initieel verzuimt het genoemde profiel van A(...) te vermelden en dit aldus doelbewust verzwijgt, ondermijnt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Dit alles in combinatie met het ontbreken van het paspoort waarmee u reisde en het weinig geloofwaardige verhaal omtrent de diefstal ervan, doet dan ook het vermoeden rijzen dat u werkelijk bedrieglijke verklaringen aflegt over desbetreffend paspoort en uw algehele asielrelaas. Het heeft er alle schijn van weg dat u sommige zaken voor de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te verhullen gezien u geen origineel paspoort, of andere betrouwbare reis- en verblijfsgegevens voorlegt die kunnen toelaten uw reisweg en verblijfplaatsen in die periode na te gaan. Deze vaststellingen tasten de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vermeende al bij voorbaat ernstig aan.

Daarenboven blijken uw verklaringen omtrent uw vermeende problemen zowaar uiterst tegenstrijdig, alsook vertonen ze een kwalijk gebrek aan algehele geloofwaardigheid en plausibiliteit, niettegenstaande de presumpties dat u zoals hierboven reeds vermeld ten tijde van de problemen niet eens in Colombia zou hebben verbleven. Vooreerst mag het verbazen dat u niet in staat blijkt te zijn om de moord op uw neef M(...) juist te kaderen in de tijd. U was tenslotte getuige van deze moord en dit zou de voornaamste oorzaak hebben gevormd van uw problemen met de guerrilla aangezien zij nadien naar u op zoek zouden zijn gegaan (CGVS, p.). U kan tijdens het persoonlijk onderhoud niet concreter antwoorden dan slechts het jaartal 2017 wanneer u gevraagd wordt naar de sterfdatum van uw neef M(...), het zou bijna een jaar voor uw vertrek uit Colombia zijn gebeurd (CGVS, p. 16). In dit verband is het allesbehalve overtuigend dat u zelfs twijfelde over het juiste jaar waarin hij stierf en ook de jaartallen 2015 en 2016 vermeldde alvorens te landen op 2017. De door u neergelegde overlijdensakte geeft 24

april 2017 te kennen als datum van overlijden, aldus ruim anderhalf jaar voor uw vermeende vertrek (zie document 2 in de groene farde van het administratief dossier). Daarbij dient echter nog te worden opgemerkt dat dit door u aangebrachte document evenwel geen enkele bewijswaarde heeft, daar het slechts gaat om een foto van een papier en gelet op de eenvoudige manipuleerbaarheid van dergelijke foto's. Alsnog doet het verbazing opwekken dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet deze vooropgestelde datum kan aanbrengen. Ook de dood van uw andere neef, L.(...) weet u niet juist aan te duiden in de tijd. Het is al lang geleden verklaart u, u schuift 2009 naar voren (CGVS, p.16), de foto van zijn overlijdensakte maakt echter melding van 13 december 2013 (zie document 2 in de groene farde van het administratief dossier). De vermeende moord op uw ex-partner J.(...), die u met niets anders kan staven dan blote beweringen, situeert u op 23 januari 2018, een datum die u naar eigen zeggen nooit zal vergeten (CGVS, p. 17). Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat u bij DVZ aangaf dat J.(...) werd gedood op 23 januari 2016 (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). U geeft eveneens aanvankelijk te kennen dat u besloot om Colombia te verlaten na de laatste aanslag, hetgeen u situeert in maart 2018 (CGVS, p. 11). Later brengt u aan dat de laatste aanslag zich zou hebben voorgedaan een tweetal maanden na de verjaardag van uw moeder, die jarig is op 20 juli (CGVS, p. 17). Voorgaande tegenstrijdigheden en inconsistenties hebben wederom verder een negatieve impact op uw geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van het door u naar voren geschoven asielrelaas wordt finaal tenietgedaan door de constatacie dat u bij de DVZ werkelijk een heel ander verhaal ophangt dan hetgeen u op het CGVS naar voren schuift. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat u op het CGVS de moord op M.(...) bestempelt als zijnde de hoofdzakelijke wortel van uw problemen. U verklaart uitdrukkelijk dat de guerrilla, eerst zegt u ELN om vervolgens snel bij te stellen naar de Farc (CGVS, p. 18), naar u op zoek zou zijn omdat u gezien heeft wie uw neef M.(...) heeft gedood (CGVS, p. 15, p. 16, p. 17). Bij DVZ geeft u echter te kennen dat uw neef M.(...) werd gedood nadat u reeds in België was (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5), een werkelijk onafzienbare tegenstrijdigheid, die betrekking heeft tot de absolute kern van uw asielrelaas, die uw geloofwaardigheid onherstelbaar beschadigt.

Bij DVZ laat u eveneens uitschijnen dat de aanleiding voor uw vertrek uit Colombia zou zijn voortgekomen uit het vermeende gegeven dat u in oktober 2018 het slachtoffer zou zijn geworden van een ontvoering door de Farc in uw woning te Cali (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Er dient hieromtrent om te beginnen worden gesteld dat het ronduit vreemd is dat u dit zelf op geen enkel moment naar voren brengt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U werd na uw relaas gevraagd of u alles had verteld wat er u gebeurd was, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 17). Eveneens had u verklaard dat al uw problemen zich zouden hebben voorgedaan in Tumaco. Pas nadat u werd geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ omtrent dit incident in Cali, legt u hierover voor het eerst verklaringen af (CGVS, p. 19-20). Indien een dergelijke aanval werkelijk zou zijn gebeurd, dan kan het op geen enkele manier overtuigen dat u dit niet spontaan zou vermelden tegenover het CGVS. Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid ervan bijkomend onderstreept doordat u bij DVZ het incident situeerde in uw woning in Cali waar het bij het CGVS dan weer luidt dat het in de woning van een vriendin in Cali gebeurde (CGVS, p.19). Andermaal wordt uw geloofwaardigheid onnoemelijk onder druk gezet.

Wanneer u wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen, zowel bij het CGVS als bij DVZ, houdt u slechts vast aan uw laatste verklaringen en verwijst u naar vergissingen die zich moeten hebben voorgedaan bij de DVZ (CGVS, p. 19-20). Men zou u bij de DVZ verkeerd hebben begrepen, men zou bij de DVZ eveneens verkeerde dingen hebben laten optekenen. Deze verklaringen bieden op geen enkele manier enige verschoning. U heeft bij de start van het persoonlijk onderhoud immers duidelijk aangegeven dat het gesprek bij de DVZ goed verlopen was, dat u er de tolk goed had begrepen en dat u er uw asielmotieven, met uitzondering van onbenoemde elementen, had kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 4). Uw verklaringen bij DVZ werden u bovendien opnieuw voorgelezen in het Spaans en u heeft deze ondertekend. U kan derhalve bij latere tegenstrijdigheden niet voorhouden dat deze te wijten zijn aan interpretatie- en/ of vertaalfouten. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en verhinderen overduidelijk enig geloof te hechten aan ook maar problemen die u schetst.

Zelfs al zou het CGVS de talrijke tegenstrijdigheden in uw relaas, alsook de vermoedens omtrent bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen, buiten beschouwing laten, in casu quod non, dan nog wordt de door u beschreven gang van zaken gekenmerkt door een grote mate aan ongeloofwaardigheid en onwaarschijnlijkheid. Indien de guerrilla uit Tumaco na de dood op M.(...) werkelijk naar u op zoek zou zijn geweest, dan lijkt het beduidend weinig plausibel dat zij er gedurende

anderhalf jaar niet in geslaagd zouden zijn, hoewel uw belagers naar eigen zeggen overal contacten hebben en naar u op zoek zijn (CGVS, p. 21). U geeft namelijk aan een gekende figuur te zijn in Tumaco (CGVS, p. 16), maar alsnog bleef u gedurende al die tijd ononderbroken bij uw moeder wonen op hetzelfde adres in Tumaco (CGVS, p. 5). Hoewel u verklaarde ondergedoken te zijn na de moord op uw neef (CGVS, p. 16), blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode die volgde onder andere in beschonken toestand aanwezig bleek op het verjaardagsfeest van uw moeder en later in Cali ook naar een discotheek te zijn gegaan (CGVS, p. 19). U leefde met andere woorden allerminst discreet. De dreigbrieven die u zou hebben ontvangen legt u niet voor (CGVS, p. 17, p. 19). Uw moeder woont bovendien tot op heden op datzelfde adres in Tumaco, waar ze alreeds sinds 2015 onafgebroken woonde, maar met haar gaat alles goed, afgezien van gezondheidsproblemen (CGVS, p. 8). Dat uw moeder nog een dreigbrief zou hebben ontvangen en ze nog wordt opgebeld (CGVS, p. 15, p. 17), kan hoe dan ook niet overtuigen. De vaststelling dringt zich op dat indien men u werkelijk zou willen doden, men daar in wezen al lang in geslaagd zou zijn. In het licht van alle voorgaande vaststellingen dient dan ook finaal te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden toegeschreven aan de door u geschetste asielmotieven.

U verklaarde bovendien eveneens vervolging te vrezen omwille van uw genderidentiteit, u bent namelijk een transvrouw. U vreest daarbij een sterke mate van homofobie en transfobie die zich in Colombia zou voordoen (CGVS, p. 15, p. 21). Het CGVS trekt uw genderidentiteit niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 19 oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20201019.pdf, blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika, en zelfs ter wereld, hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald

in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om de hierboven reeds uitgeschreven motieven. Gezien de uitzonderlijke bedrieglijkheid van uw verklaringen aangaande uw problemen met de guerrilla en uw eerdere verblijfplaatsen (zie supra), kan het CGVS dan ook moeilijk enig geloof hechten aan de bijkomende problemen die u aanhaalt, zijnde dat u slachtoffer zou geworden zijn van aanvallen en discriminatie, (...) (CGVS, p. 7-8, p. 14-15). Uw algehele geloofwaardigheid is dermate ernstig aangetast dat het in wezen onmogelijk wordt om deze problemen in een ander daglicht te beschouwen. Bovendien wenst u zelf te laten uitschijnen dat u wel degelijk nog terugkeerde naar Colombia na een eerste mislukte procedure in Italië. U keerde naar eigen zeggen terug naar Tumaco, waar u steeds verbleef, nochtans de plek waar u met dermate veel homofobie en transfobie te maken zou hebben gekregen dat u een eerste keer diende te vertrekken (CGVS, p. 6). Volgens uw eigen redenering zouden al deze voorgaande zaken u dus niet hebben verhinderd om u opnieuw in uw geboortedorp te vestigen. Met uw verklaringen hieromtrent, doet u in wezen de ernst van uw verklaringen omtrent (...), familiaal geweld en homo- en transfobie teniet.

Bovendien kan blijken dat u in wezen over een ondersteunen sociaal netwerk beschikt, alsook getuigt uw karakter van een grote mate aan zelfredzaamheid. Ondanks alle problemen die u aanhaalt, blijkt u momenteel wel een band te hebben met uw moeder (CGVS, p. 7), toch in die mate dat u haar naar België wil laten komen (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 8). Uw mama zou u ook steeds hebben geholpen in uw levensonderhoud in Colombia en zou daarenboven een lening zijn aangegaan om u naar Europa te laten reizen (CGVS, p. 6, p. 20). Hoewel u aanvankelijk verklaart dat u in Colombia nooit gewerkt heeft, komt toch naar voren dat u in uw land van herkomst als schoonheidsspecialiste actief was, een werk dat u veel heeft gedaan tot een jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 10). U kan eveneens rekenen op een vriendenkring (CGVS, p. 9). Uit het eerder genoemde facebookprofiel blijkt eveneens duidelijk dat deze vriendenkring zeer uitgebreid is, dat u een bruisend sociaal leven onderhield en dat u, gezien uw vele reisavonturen, over voldoende initiatief en zelfredzaamheid beschikt om een normaal en gangbaar leven uit te bouwen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de door u neergelegde identiteitskaart en het paspoort uitgegeven door de Colombiaanse ambassade betreft, dient het CGVS te stellen dat het uw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist, doch verwijst het naar bovenstaande motivering waaruit mag blijken dat er ernstige twijfels kunnen geplaast worden bij de door u al dan niet neergelegde paspoorten. De foto's van de twee overlijdensaktes kunnen niet overtuigen en zijn niet in staat om uw relaas enigszins te onderbouwen. (zie supra). Met betrekking tot het document vanwege de Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas, dient te worden opgemerkt dat het slechts aantoonde dat u in het systeem staat geregistreerd, niets meer en niets minder. Bovendien beslaat het merendeel van dit document een persoonlijke verklaring vanwege uw moeder over gebeurtenissen in Tumaco in 2015, die u nergens tijdens uw asielrelaas zelf naar voren brengt. De bijgevoegde landeninformatie over Colombia beschrijft slechts een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals reeds uitvoerig beargumenteerd, niet heeft kunnen doortrekken naar een persoonlijke gegronde vrees wat u betreft. Evenmin is deze informatie in staat om onderstaande beoordeling aangaande artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet om te buigen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster gaf te kennen dat zij vreest te zullen worden gedood door de guerrilla, omdat zij getuige zou zijn geweest van de moord op haar neef M. en nadat deze groep ook haar partner J. zou hebben omgebracht, maar ook omdat zij over veel informatie over hun doen en laten in Tumaco zou beschikken.

Daarnaast vreest verzoekster eveneens de algemene homofobie en transfobie die er in Colombia zou heersen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tal van motieven in de bestreden beslissing opnam waaruit blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster beweerde bedreigingen en de voorgehouden vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade voor de guerilla. Verzoekster beperkt zich echter in het verzoekschrift tot de verwijzing naar algemene informatie en naar haar profiel als LGBTI-persoon zonder echter afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen die maken dat er aan de door haar voorgehouden persoonlijke nood aan internationale bescherming geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een medisch rapport waaruit blijkt dat de getoonde littekens als consistent met haar relaas worden beoordeeld en dat er psychologische problemen zijn die zeer waarschijnlijk zullen interfereren met het adequaat vertellen van het asielaanvraag.

Het door verzoekster aangebrachte medisch attest van dr. Colle, opgemaakt te Brussel op 28 juni 2021 ter staving van haar asielmotieven doet geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde asielaanvraag noch toont het aan dat zij gegronde asielmotieven naar voor brengt. Aan de hand van de in het attest beschreven letsels kan immers niet worden vastgesteld wie de daders zijn van de door verzoekster beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden toegebracht zijn. Overigens is er meermaals in het rapport sprake van dat er mogelijks een accidentele oorzaak kan zijn voor bepaalde littekens en de littekens ook een andere oorzaak kunnen kennen.

Een medisch attest kan overigens geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Bijgevolg kan het attest niet zonder meer dienen ter ondersteuning van haar asielaanvraag.

Het onderzoek naar de psychiatrische problematiek toont volgens verzoekster aan dat zij aan een complex trauma "*met gevolgen op persoonlijkheidstrekken*" lijdt. Volgens verzoekster zijn de tegenstrijdigheden binnen het relaas het gevolg van haar schaamte en haar poging "*om haar sekswerk te verbergen*". In het medische attest wordt gesteld dat de psychische problemen van die aard en ernst zijn dat ze zeer waarschijnlijk zullen interfereren met het adequaat vertellen van het asielaanvraag.

Vooreerst wordt vastgesteld dat het medische attest melding maakt van een beperkt psychodiagnostisch onderzoek en dit gelet op het korte tijdsbestek.

In dit verband benadrukt de Raad opnieuw dat een arts/psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt, zoals ook *in casu* het geval is zoals blijkt uit het medisch attest. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen de artsen/psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker.

Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medisch-psychologisch attest voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Hoewel uit voormeld attest blijkt dat volgens verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden binnen het relaas het gevolg zijn van haar schaamte en haar poging "*om haar sekswerk te verbergen*", verduidelijkt verzoekster geenszins welke specifieke punten van het onderhoud en bijgevolg ook van de bestreden

beslissing zouden beïnvloed zijn door haar medische en psychologische problemen en de beweerde schaamte. Verzoekster laat ook in het verzoekschrift na om hierover verdere duiding te geven.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat het onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoekster verwijst naar haar *“schaamte om over het sekswerk te vertellen”*, kan zij niet overtuigen, te meer zij tijdens het persoonlijk onderhoud reeds werd geconfronteerd met de talrijke tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden waarna haar de kans werd geboden om duidelijkheid te scheppen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Bovendien bood de *protection officer* voor het afronden van het onderhoud verzoekster nogmaals de kans om over alles de waarheid te vertellen, nadat werd vastgesteld dat heel wat van haar verklaringen ook niet overeenstemden met de foto's op haar Facebookaccount, waarop zij niet verder kwam dan het antwoord *“Ik begrijp er niets van”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). De Raad stelt overigens vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 januari 2021 verklaarde dat zij in 2015 naar Bogota ging en zich daar begon te prostitueren. Hieruit blijkt dat verzoekster reeds melding maakte van haar werk in het prostitutiemilieu, waardoor van enige schaamte omwille van het *“sekswerk”* bezwaarlijk sprake kan zijn.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in het medisch verslag desbetreffend ook het volgende wordt gesteld: *“(…) Ze geeft aan vaak op taboes te stoten waarbij ze dan vermijdt over bepaalde onderwerpen te praten. Ze geeft aan zich beoordeeld te hebben gevoeld tijdens de eerste asielaanvraag waarbij ze het niet over sekswerk in Colombië of België wilde hebben, wat haars inziens voor incoherenties in het relaas heeft gezorgd. Ze benoemt hoe ze in het verloop van jaren een soort radar ontwikkelde waarbij ze snel aanvoelt of ze al dan niet over deze taboeonderwerpen kan praten.(…)”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster het hierbij heeft over haar eerste asielaanvraag en aangeeft dat ze het niet over *“sekswerk in Colombië of België”* wilde hebben, doch gaat er aan voorbij dat haar eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een technische weigering omdat zij zich daar niet presenteerde voor een eerste interview.

Dit kan niet volstaan ter verklaring voor het gegeven dat zij hierover op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets heeft vermeld niettegenstaande zij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel nog stelde dat zij in 2015 naar Bogota ging en zich daar begon te prostitueren en dit in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming.

Voor zover zij stelt dat zij zich beoordeeld voelde bij de “eerste” asielprocedure en het daarom niet over haar “sekswerk” wilde hebben, maakt zij duidelijk dat het verzwijgen van haar werk binnen het prostitutiemilieu, haar eigen keuze betrof en niet te wijten is aan haar voorgehouden psychische gesteldheid.

Hiermee doet zij dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat zij bij haar tweede verzoek om internationale bescherming op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag maakte van haar werk in het prostitutiemilieu, ondanks het feit dat zij zelf stelt dat zij doorheen de jaren een soort radar ontwikkelde waarbij zij aanvoelt of ze al dan niet over deze taboeonderwerpen kan praten.

De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en is hij hier beschaamd over. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten.

Uit niets blijkt aldus dat verzoekster tijdens het uiteenzetten van haar asielmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken of op de zetel van het Commissariaat-generaal bij haar tweede verzoek om internationale bescherming niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster beperkt zich tot het uiten van algemene kritiek zonder dat zij op concrete wijze ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij deze weerlegt.

Het weze benadrukt dat op verzoekster een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de procedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar verzoek en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de betreffende autoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder mag van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, dan ook worden verwacht dat deze van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. De Raad wijst erop dat indien men zich wendt tot de autoriteiten van een land om er bescherming te verkrijgen, hieraan inherent het vertrouwen in deze autoriteiten is verbonden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en eventuele negatieve ervaringen met de autoriteiten in het land van herkomst of elders kunnen geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Aangezien verzoekster zich blijkens de voormelde vaststellingen reeds geruime tijd in Europa en onder meer België bevond, kan niet worden aangenomen dat een louter gevoel van schaamte haar zou verhinderd hebben haar werkelijke vluchtrelaas en problemen te vertellen.

Niettegenstaande verzoekster dit schaamtegevoel opwerpt ter verschoning van de incoherenties in de bestreden beslissing, zet zij niet uiteen over welke incoherenties het gaat en op welke wijze haar verklaringen desbetreffend hierdoor beïnvloed zouden zijn geweest. Zij geeft in het verzoekschrift wel aan veelvuldig geweld te hebben ondergaan door homofobie en sekswerk, maar licht dit geenszins concreet toe.

Het is de Raad dan ook geenszins duidelijk welke feiten haar werkelijke vrees voor vervolging uitmaken en op basis waarvan zij stelt nood te hebben aan internationale bescherming. Zij geeft in het verzoekschrift geen enkele concrete toelichting.

Aangezien uit het medisch verslag blijkt dat het verzwijgen van haar prostitutiewerk gebaseerd is op haar eigen oordeelsvermogen, wordt er geen causaal verband gelegd tussen haar geestestoestand en de afgelegde verklaringen, die een eigen vrijwillige keuze blijken te zijn.

Noch uit het voorgelegde attest noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter blijken dat de door verzoekster voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoekster verklaart bij terugkeer naar Colombia ook vervolging te vrezen omwille van haar genderidentiteit; zij verklaart transvrouw te zijn.

Verzoeksters genderidentiteit wordt niet in twijfel getrokken.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een anti-discriminatiewetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Dat Colombia de laatste jaren een verhoogde politieke deelname kent van conservatieve christelijk-evangelische kerken die via politieke weg een aantal van bovenvermelde verwezenlijkingen willen teniet doen, wordt niet betwist. Waar verzoekster suggereert dat men hieruit "zou kunnen afleiden" dat voormelde rechten voor de LGBTI-gemeenschap actueel niet kunnen worden gewaarborgd wegens

stijgende politieke druk vanuit conservatieve hoek, laat zij evenwel na om concrete elementen voor te leggen die dit kunnen staven. Dat een voormalige procureur-generaal dreigde om een aantal beslissingen van het Grondwettelijk Hof ongedaan te maken en er een vraag was om een referendum te organiseren over de vraag of LGBTI-personen kinderen kunnen adopteren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat voormelde rechten actueel nog steeds in voege zijn.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogota, Cartagena en Medellin, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-personen, in de praktijk nog sprake is van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in de COI Focus *“Colombia: seksuele minderheden en transgenders”* van 19 oktober 2020 gesproken over de *“Colombiaanse paradox omdat het ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen kent ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders. Het behoort op dit vlak tot een van de meest gewelddadige landen van de regio.”* (p. 31).

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de ‘Colombiaanse paradox’, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-personen, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoekster brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat zij louter omwille van haar seksuele geaardheid of genderidentiteit en haar aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Ook uit de meer recente informatie die verzoekster aanreikt, kan niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTI-personen.

Al het voorgaande doet de Raad besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin transseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *‘Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia’*, september 2015, p. 48-49: *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds.”*) Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoekster haar vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van haar genderidentiteit moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid.

In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.”*

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van haar genderidentiteit, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofoob geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de landeninformatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn. Evenmin toont zij concreet aan dat de commissaris-generaal een selectieve lezing van deze rapporten heeft gemaakt en hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd te benadrukken, doet verzoekster geen afbreuk aan de voorgaande analyse. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit zij in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit transvrouw te zijn in Colombia op zich volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster.

De Raad herinnert eraan dat om tot internationale bescherming te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De bedrieglijkheid van verzoeksters verklaringen aangaande haar problemen met de guerrilla en haar eerdere verblijfplaatsen bezwaren evenzeer de geloofwaardigheid van de bijkomende problemen die zij aanhaalt, zijnde dat zij slachtoffer zou geworden zijn van aanvallen en discriminatie en dit omwille van haar genderidentiteit.

Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster zelf laat uitschijnen dat zij wel degelijk nog terugkeerde naar Colombia na een eerste mislukte procedure in Italië. Zij keerde naar eigen zeggen terug naar Tumaco, waar zij steeds verbleef, nochtans de plek waar zij met dermate veel homofobie en transfobie te maken zou hebben gekregen in die mate dat zij een eerste keer diende te vertrekken. Volgens verzoeksters eigen redenering zouden al deze voorgaande zaken haar niet hebben verhindert om zich opnieuw in haar geboortedorp te vestigen. Met dergelijke verklaringen hieromtrent, doet zij in wezen de ernst van haar verklaringen omtrent haar vluchtmotieven met betrekking tot haar profiel teniet.

Overigens moet hierbij worden opgemerkt dat verzoekster haar problemen op basis van haar profiel en waarvoor zij Tumaco moest verlaten slechts algemeen en vaag omschrijft zonder evenwel een concreet incident aan te halen. Zo stelt zij dat de mensen in Colombia homofoob zijn, dat er naar haar werd geroepen dat zij aids had en dat ze daar geen manwijven wilden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), zonder dat zij deze feiten enigszins concreet in de tijd en plaats situeert of aantoonst dat zij het land omwille van dergelijke feiten diende te ontvluchten.

Ook verwijst zij naar het gegeven dat haar broers bij het begin van haar transitie, toen zij nog minderjarig was, haar hebben geslagen en op haar hebben gespuwd en dat de problemen met haar broers zich verderzetten nadat zij na een tijdje op straat te hebben geleefd terugkeerde naar het ouderlijk huis bij haar moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, 15). Deze feiten komen dan weer op de helling te staan gezien verzoekster verklaarde na een eerste mislukte procedure in Italië te zijn teruggekeerd naar Tumaco. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij haar problemen omwille van haar genderidentiteit zelf kwalificeert als "pesten" (Vragenlijst, vraag 7c).

Indien dergelijke feiten op enige waarheid zouden berusten en dermate zwaarwichtig zouden zijn in de mate dat dit voor verzoekster een nood aan internationale bescherming zou kunnen aantonen, kan niet worden ingezien waarom verzoekster hiernaar uit eigen beweging terugkeerde.

Wat betreft het feit dat zij als minderjarige seksueel misbruikt zou zijn, stelt de Raad vast, dat verzoekster op basis hiervan geen actuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan laten gelden, gezien deze feiten, indien hier geloof kan aan worden gehecht, te ver in het verleden liggen.

Bovendien blijkt dat verzoekster in wezen over een ondersteunend sociaal netwerk beschikt, gezien zij ondanks alle problemen die zij aanhaalt, momenteel wel een band heeft met haar moeder, en dit zelfs in die mate dat verzoekster haar naar België wil laten komen. Verzoekster geeft ook te kennen dat haar moeder haar steeds heeft geholpen in haar levensonderhoud in Colombia en zou daarenboven een lening zijn aangegaan om haar naar Europa te laten reizen. Hoewel verzoekster aanvankelijk verklaart dat zij in Colombia nooit gewerkt heeft, komt in haar verklaringen toch naar voren dat zij in haar land van herkomst als schoonheidsspecialiste actief was, een werk dat zij naar eigen zeggen veel heeft gedaan tot een jaar voor haar vertrek. Verzoekster kan eveneens rekenen op een vriendenkring, die, zo blijkt uit haar Facebookprofiel, zeer uitgebreid is en dat zij een bruisend sociaal leven onderhield. Uit de gedane vaststellingen waaruit verzoeksters reisavonturen blijken, kan tevens worden afgeleid dat verzoekster over voldoende initiatief en zelfredzaamheid beschikt om een normaal en gangbaar leven uit te bouwen.

De verwijzing naar een algemene situatie of een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Ook de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet altijd gegarandeerd is, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Verder wijst verzoekster nog naar het arrest X., Y. en Z. van het Europese Hof van Justitie van 7 november 2013 waarbij zij aanvoert dat niet kan worden aanvaard dat zij bij haar terugkeer naar Colombia zou gedwongen worden om haar geaardheid te verbergen of onderdrukken. Verzoekster stelt dat de tegenpartij van mening is dat zij ondanks haar seksuele oriëntatie een normaal leven kon opbouwen, maar voegt hieraan toe dat er een verschil is tussen leven en overleven.

Verzoekster doet hiermee echter geen afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Verzoekster toont op generlei wijze aan dat zij diende te overleven en dat zij haar geaardheid of gender-identiteit diende te verbergen of te onderdrukken noch dat zij hierdoor specifieke, concrete en zwaarwichtige problemen heeft gekend.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om de voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar genderidentiteit een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade te weerleggen of te verklaren.

De Raad brengt in herinnering dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoeksters aangevoerde problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet Colombia te verlaten.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Met betrekking tot de situatie in de grote steden, waaronder Tumaco, kan in de voormelde recente landeninformatie nog het volgende worden gelezen:

“ICRC haalt aan dat Colombia naast binnenlandse gewapende conflicten ook te maken heeft met andere vormen van geweld die niet onder de noemer ‘gewapend conflict’ vallen zoals het geweld in de steden Medellín, Buenaventura, Cali en Tumaco. Het jaarrapport van PARES over de veiligheid in de grote steden stelt dat alle vijftien grootste steden van Colombia een daling in hun aantal moordzaken registreerden in 2020. Alleen Santa Marta registreerde hetzelfde totaal. Wat betreft de procentuele verschillen kende Puerto Carreño de grootste daling met 53 % en Bogotá de kleinste met 2 %. Volgens het IISS zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken samenkomen in de vorm van cocaïne-transporten, witwassen van geld en de activiteiten van talloze gewapende groeperingen die zich verrijken door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij afkomstig is van het departement Narino er tot haar vertrek uit Colombia in de stad Tomaco heeft gewoond.

Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat er aldaar geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen en confrontaties tussen georganiseerde misdaadgroepen en bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt niet dat bij de confrontaties tussen de gewapende groeperingen strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Tomaco is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF